

undergivet tavshedspligt, begrænsninger i tavshedspligten, og hvad tavshedspligten indebærer.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringen af kapiteloverskriften skyldes, at der i kapitlet også medtages regler om tavshedspligt for andre end personer i offentlig tjeneste eller hverv.

Til nr. 2

Tavshedspligten påhviler efter § 152, stk. 1, enhver som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv. Afgrænsningen svarer til den gældende straffelovs § 152, stk. 1. Der henvises til betænkningen om tavshedspligt (nr. 998/1984), side 48 ff, og de almindelige bemærkninger pkt. 4 a.

Krænkelser af tavshedspligten straffes efter § 152, stk. 1 med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder. Med hensyn til fastlæggelsen af strafferammen henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 5.

Efter § 152, stk. 2, kan straffen stige til fængsel indtil 2 år, hvis forholdet er begået med forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpene omstændigheder. Der kan foreligge særligt skærpene omstændigheder såvel med hensyn til oplysningernes karakter, som med hensyn til den måde videregivelsen eller udnyttelsen er sket på eller den stilling, den pågældende har indtaget.

En oplysning anses efter § 152, stk. 3, for fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser.

De gældende regler i straffeloven angiver i § 152 de tavshedsbelagte oplysninger med ordene: »... erfaret som en hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan« (§ 152, stk. 1), og i § 264 b med ordene »privatlivet tilhørende hemmeligheder«. Om oplysninger, som den pågældende kommer til kundskab om, skal holdes hemmelige, beror i væsentlig grad på normer uden for straffeloven. Pligten til hemmeligholdelse kan følge af tjenestebefaling, forretningsorden eller pålæg i det enkelte tilfælde, f.eks. stemping af papirer som fortrolige. Hemmeligholdelsespligten kan endvidere uden konkrete eller generelle anvisninger fremgå af oplysningens eller emnets beskaffenhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 152, stk. 3, svarer med en ændret sproglig formulering til den gældende afgrænsning af, hvilke oplysninger der er omfattet af tavshedspligten. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 4 b.

Efter § 152 a finder bestemmelsen i § 152 om tavshedspligt for personer i offentlig tjeneste eller hvert tilsvarende anvendelse på personer, der i øvrigt er eller har været beskæftiget med opgaver, som udføres i henhold til aftale med en offentlig myndighed. Tavshedspligten for denne gruppe af personer forudsætter, at der mellem den offentlige myndighed og den private er indgået en egentlig *aftale* – der dog ikke er en ansættelsesaftale. Tavshedspligten påhviler ikke automatisk enhver privat, der i forbindelse med udførelse af opgaver for det offentlige får kendskab til fortrolige oplysninger. Private erhvervsdrivende, der kommer i besiddelse af fortrolige oplysninger i forbindelse med opfyldelsen af deres almindelige lovbestemte pligt til at indeholde skat og meddele oplysninger til skattemyndighederne, vil f.eks. ikke have tavshedspligt efter denne bestemmelse. På tilsvarende måde falder personer, der uden at være ansat i en offentlig forskningsstilling og uden at have indgået en egentlig kontrakt om at udføre en bestemt opgave for det offentlige gennemfører et forskningsprojekt med støtte fra et af statens forskningsråd, uden for det område, der dækkes af tavshedspligten. I tilfælde, hvor et samvirke mellem det offentlige og private virksomheder bygger umiddelbart på lovbestemmelser, må de eventuelt nødvendige tavshedsforskrifter for private fastsættes i den lov, der i øvrigt regulerer forholdet, eller i en bekendtgørelse med fornøden hjemmel i loven. Herved får lovgivningsmagten også anledning til i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om der er behov for at udvide anvendelsesområdet for den strafsanktionerede tavshedspligt.

Koncessioner, hvorved det offentlige giver private tilladelse og eventuelt eneret til at udøve en virksomhed, der ellers kunne tænkes varetaget direkte af forvaltningen, kan ikke sidestilles med en »aftale«. Det gælder, selv om koncessionsforholdet vil kunne indeholde mange kontraktsretlige elementer. Er der behov for at pålægge personer, der er knyttet til koncessionerede selskaber, en strafsanktioneret tavshedspligt, må der i almindelighed skabes hjemmel for det i den lovgivning, der regulerer det pågældende område.

Da tavshedspligt for personer, der virker eller har virket ved telefonanlæg, er af væsentlig betydning, og da denne persongruppe ikke umiddelbart er omfattet af bestemmelserne i forslaget § 152 og